

μαρούλι

μαρούλι, το, ουσ. [<μσν. μαρούλιν <μτγν. μαρούλιον υποκορ. του λατιν. amarula (lactuca)], το μαρούλι. **1.** άνθρωπος πολύ κοντός: «έτσι όπως χώνεται ανάμεσα στα πόδια μου αυτό το μαρούλι, θα το πατήσω καμιά φορά και θα τσιρίζει». Από το ότι το μαρούλι είναι ένα λαχανικό που δεν αναπτύσσεται σε ύψος. **2.** ως επιφών. **μαρούλια!** έκφραση αμφισβήτησης στα λεγόμενα κάποιου: «ο τάδε χωρίζει με τη γυναίκα του. -Μαρούλια!». Πολλές φορές, μετά το επιφώνημα επαναλαμβάνεται και το ρ. της φρ. που του ανακοινώνεται: «ο τάδε χωρίζει με τη γυναίκα του. -Μαρούλια χωρίζει!», ενώ είναι και φορές που ο αμφισβητίας επαναλαμβάνει όλη τη φρ. που του ανακοινώνεται: «ο τάδε χωρίζει με τη γυναίκα του. -Μαρούλια χωρίζει ο τάδε με τη γυναίκα του». Για συνών. βλ. λ. αρχίδι (4).

- δεν τρώω μαρούλια ή δεν τρώμε μαρούλια, βλ. φρ. δεν τρώω κουτόχορτο ή δεν τρώμε κουτόχορτο, λ. [κουτόχορτο](#).

- δεν υπάρχει μαρούλι, (στη νεοαργκό) δεν έχω καθόλου χρήματα: «τον τελευταίο καιρό έκοψα τις νυχτερινές διασκεδάσεις, γιατί δεν υπάρχει μαρούλι».

- τρώει μαρούλια, βλ. φρ. τρώει κουτόχορτο, λ. [κουτόχορτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας